

Tổm nh Ng i Con Gái Vi t Nam

Tác Giả: Theo tài li u truy n hình M

Thứ Sáu, 23 Tháng 4 Năm 2010 21:31

Đây ch là m t t m nh nh , s n cũ t nhi u th p k r i.

Nh ng t m nh nh bé y k l i m t câu chuy n ly k và c m đ ng, và ám nh m t chi n binh M t i Vi t Nam trên 30 năm - cái hình nh m t cô gái nh ch a h quen bi t đã d n ng i c u chi n binh M làm m t cu c hành trình tr l i Vi t Nam, đ hàn g n đau th ng quá kh và tìm s bình yên cho tâm h n mình.

Hình minh h a

Đ i v i Rich Luttrell, ng i c u chi n binh M , thì đi tìm m t ng i con gái trong nh là m t vi c làm khó khăn nh t trong đ i ông. Ông ng i nhìn r ng già bên đ i chi c Boeing 747, th n kinh căng th ng v i nh ng xúc c m đè nén. Nh ng t t c nh ng gì Rich có th trông th y là t m nh y. Hình nh ng i con gái nh y có gì m nh m đ n n i Rich ph i tr l i Vi t Nam?

Cô gái nh y là ai? Tại sao Rich không th ch u đ ng đ c n i bu n bã c a đôi m t cô gái trong tội phạm? Rich thú nh n, "M i khi tôi nhìn i tội phạm, tôi đ ng nh b mê ho c. Tôi c m th y đúng nh th k t ngày y, trong m t cánh r ng già cách n c M n a vòng trái đ t." Đó là cái giây phút mà m t hành đ ng th i chỉ n đã t o cho Rich m t gánh n ng trong su t 33 năm.

Năm 1967, Rich Luttrell gia nh p quân đ i, khi là m t thi u niên 17 tu i. Đây là m t c h i cho Rich thoát c nh nghèo trong m t khu gia c r ti n t i Illinois. Ông b ng th y mình tr ng thành, có đ c hai đôi gi y ng, m t đôi gi y m i, và nh ng quân ph c m i. Trong đ i ông, ch a bao gi ông có nhi u qu n áo nh th trong m t l n. Ông nghèo, nh ng có lòng ái qu c. Ông quy t đ nh ra đi và gia nh p Chi n đoàn dù 101. Gi ng nh nhi u thanh niên khác, Rich đ c hu n luy n cho cu c chi n t i Việt Nam.

Ngày Rich t i đ n v , chi c tr c thăng h cánh xu ng m t khu r ng già t i Việt Nam, và ông trông th y nh ng ng i thu c trung đ i ông đ ng đó - cũng tr c tu i ông. Có nh ng ng i trông r t ng u - nh t là m t h . Ông ho ng s kêu lên, "L y Chúa, con s ph i đ ng đ u v i nh ng g i đây?"

Rich đã đ c hu n luy n nh m i ng i, đ chi n đ u trong đ i u ki n c a đ ch quân, nghĩa là ph i chi n đ u du kích - đ m đi n m ph c kích, lòng và di t đ ch. Lúc y Rich ch v a m i 18 tu i. Chàng thi u niên bé b ng t khu gia c r ti n t i Illinois b ng th y mình t trong m t hoàn c nh mà không m t s hu n luy n nào đ s a so n cho r ng già Việt Nam. Tại đây tr i nóng ho c m a, ho c c m a và nóng. Không có nhà c a, không gi ng chi u, không ngh ng i, và không ng ng s h i. Rich ch là m t thi u niên g y gò, vai đeo chi c ba lô to h n l ng, và ph i h c đ i u lu t căn b n đ u tiên: ph i ti p t c ti n b c, ti n b c và ti n b c m i.

Có nh ng lúc Rich ph i trèo núi, và mu n ch y n c m t và kêu lên, "L y Chúa, xin đ ng i. Con không th đi đ c n a. Và chúng tôi v n c ph i ti p t c nh th , t sáng s m t i đ m t i. Tôi nghĩ tôi s ph i làm gì khi đ ng tr n? Tôi không th di chuy n đ c n a. Tôi quá m t. Tôi s làm sao n u g p đ ch quân? Tôi ch a s n sàng cho m t tr n đánh."

Và m t ngày đ c bi t đã làm thay đ i t t c . Hôm y nóng nh th ng l , gi ng nh m c áo choàng đ ng trong m t phòng b c h i nóng v y. Rich không bi t đ ch quân ch cách ông vài th c trong r ng già.

Rich kể lại, "Tôi khỏe mạnh tôi trông thấy mình đứng dậy. Tôi có thể trông thấy mình binh sĩ Việt Cộng ngả vào khu AK 47. Đây là lần đầu tiên tôi trông thấy mình lính Việt Cộng. Suốt đời tôi tôi chưa bao giờ trông thấy họ."

Rich mới 18 tuổi, và bỗng nhiên vô cùng sợ hãi, ngơ ngẩn như đóng băng lại. Ông biết không thể không làm gì, và ông phải có phần ngạc nhiên, phải làm một cái gì. Đây là quyết định của Rich. Ông ở trong tổm đầu tiên của đơn vị quân. Cái chết chờ cách một nhịp tim đập. Rich quay lại và nhìn thấy một người lính Việt Cộng. Ông kể lại, "Đúng như chúng tôi chăm chú nhìn nhau một lúc lâu. Và rồi tôi nghĩ rằng một chuyển động chậm, tôi bóp cò súng để đứng cạnh tôi. Tên đơn vị ngã gục xuống. Ngay sau đó là một trận đứng đờ đẫn. Tôi chưa thể kinh nghiệm một nhào xuống đất. Và có một người nào đó giúp tôi, đẩy tôi nằm xuống."

Rich có thể nhận thấy rằng người lính Việt Cộng này đã có thể giết chết ông trước khi ông trông thấy họ. Rich công nhận, "Chết của anh như vậy. Và cho tôi bây giờ tôi vẫn lấy làm lạ, và tôi hỏi tôi sao họ không bắn tôi?"

Nhưng đó không phải là điều ám ảnh Rich nhiều năm sau đó. Không phải là súng nổ, và cũng không phải là việc giết người. Ngoài chiến tranh thì lúc nào cũng có quá nhiều súng nổ và người chết.

Chàng thanh niên 18 tuổi Rich Luttrell cuối cùng đã đứng đơn vị quân và thoát chết. Người lính Việt Cộng này đáng lẽ ra đã giết Rich rồi. Nhưng kẻ thù người lính lại. Rich toát mồ hôi, chết adrenalin tỏa ra khắp người và cảm thấy như không đứng vững nữa, vì hành động của người lính.

Thật kinh ngạc, Rich tỏ ra rất xúc động sau việc giết người lần đầu tiên, và kinh hoàng thấy các bạn đồng đội đi tìm kẻ thù trên xác đơn vị quân. Có người cúi xuống rút ví của tên đơn vị quân và thấy Rich bắn chết. Một mảnh giấy rơi ra; Rich cúi xuống nhặt lên: đó là một tờ danh sách của một người, trông giống khuôn mặt một cô gái như có mái tóc dài. Rich rút tờ danh sách ra, chết to bóng mặt con tem. Đó là anh một người lính và một cô gái như. Họ là ai? Phải chăng đó là người lính Việt Cộng đã chết? Có phải người lính là bạn cô gái không?

Rich quyết định hỏi tờ danh sách. Đúng ra, ông nghĩ xuống, cúi nhìn người lính chết và nhìn tờ danh sách, rồi lại nhìn mặt anh ta. Hai người trong tổm anh quá trang nghiêm, quá buồn. Phải chăng

họ chấp tổm anh này ngay trước khi họ tụ gia nhau - trước khi người lính bỏ con gái lại, đi ra đi và để Rich bên chết. Rich cảm thấy đau đớn lắm. Nhưng chỉ trong vài phút, trung đội của Rich phải di chuyển. Rich nhét tổm anh vào ví.

Cái gì đã khiến Rich phải giữ tổm anh? Rich trả lời, "Tôi không biết. Tôi đã suy nghĩ về triêu in rồi. Cái phần đầu tiên tôi trông thấy trong tổm anh là cô gái, và cô ta có một cái bụng bầu lắm."

Nhưng Rich không phải là một người lính bỏ đi rồi, không muốn giao chiến với địch quân. Nếu Rich muốn sống thoát khỏi cuộc chiến, ông phải học cách giết người mà không hại tim, và Rich đã trở thành một chiến binh như thế.

Tôi cái nôi ghê gớm ấy, Rich mau lẹ trở nên cứng cỏi. Cùng Rich là người được giao nhiệm vụ giữ lại anh hàng đầu ng họ m của địch quân. Ông trở nên thận trọng hơn chiến. Rich đã nhìn thấy các bên đang đi trốn. Ông quen giết địch quân, và cứu người được thoát chết. Một lần trong đêm tối trên mặt nước, đèn pháo kích nổ quanh mình và nghe thấy bên đang đi la hét và bắn xác, Rich đưa ba lô lên che đầu và cứu người, "Lạy Chúa, xin cho con được trúng đạn." Rich không nghĩ ông có thể tiếp tục được như thế trong sáu tháng nữa.

Khi Rich chỉ còn 20 ngày nữa là được trở về M thì ông gặp nạn. Đạn và ông bị phẫn kích; ông được giao nhiệm vụ xông ra cứu một đồng đội bị bắn hạ. Trong lúc cứu bên đang đi, Rich bị trúng đạn vào lưng, và chính vết thương này giúp Rich được hạ hạ hàng xóm. Trong lúc ông được đưa lên trên băng tải thương, Rich cảm thấy có lỗi, và bị dồn vút vì hàng câu hỏi, Ta bị đi đâu? Ta sẽ làm gì? Ta bị đang đi lại hay sao?

Rich hạ hạ ng với một hộp đầy huân chương, và kết hôn với Carole, một người bạn gái quê nhà. Thập niên 60 hàng cho thập niên 70; ông không bao giờ nói về cuộc chiến này. Thời đi đã thay đổi. Rich có đời sống riêng - hai người con gái, một việc làm tốt tại Sở Cảnh Sát Chi nhánh Illinois. Ông cố gắng quên cuộc chiến Việt Nam, và tập trung vào tương lai với Carole.

Carole nói, "Chỉ ng tôi thấy sẽ không nói về chiến tranh Việt Nam trong nhiều năm. Đó là một cái gì chỉ ng tôi muốn giữ riêng tư và giữ kín."

Rich có thể trốn tránh cuộc chiến, nhưng không thể trốn tránh được cô gái này mà ông mang trong ví. Thúc sĩ đã có mặt rằng cuộc đời bị t gi a Rich và cô gái trong tổm anh. Đây là một đi u l lòng. Rich đã ch ng ki n và đã quên nh u kinh hoàng trong cuộc chiến, nhưng khuôn mặt c a cô gái trong tổm anh c ti p t c ám nh tâm trí ông. Tổm anh n ng không t i m t gam mà đề n ng tâm trí ông m t cách kh ng khi p.

Vào mùa Giáng Sinh, các con gái ông th ng h i m mua quà gì cho Rich, và quà t ng ông th ng nh n l i là ví da. Hàng ngày ng i ta th ng rút ví ra đ tr ti n b ng ti n m t ho c b ng credit card, và m i l n nh th , Rich l i có đ p kéo tổm anh nh ra. Đ i v i Rich thì đó là m t cô gái t i nghi p, đã không còn b ch vì ông.

Rich bi t n u ông không gi t m anh thì ông đã không có nh ng ý nghĩ t i l i này. Rich xác nh n, "Tôi hoàn toàn đ ng ý. Sau nh u năm tôi thành th c nói là đã có nh u l n tôi h i ti c đã gi t m anh y."

Carole r t thông c m và ng h ch ng, nhưng bà th y ch ng mu n thoát kh i ám nh y thì ph i v t t m anh y đi. M t l n bà h i ch ng, "T i sao anh không v t b t m anh? Hãy li ng b nó đi, lo i nó kh i cuộc đ i anh, đ anh có thể quên và ti p t c s ng."

Nh ng Rich không th li ng b ho c h y ho i t m anh đ c. Ông bi t ông ph i làm m t cách đ c bi t nào đó, ph i làm m t cách trong kính tr ng và danh d , b i vì ông nghĩ ng i lính y là m t ng i can đ m.

Năm 1989, h n hai m i năm sau khi t Việt Nam tr v , vi c gi i quy t t m anh đã rõ ràng và c p bách. Rich và Carole ngh phép hàng năm. Hai ng i quy t đ nh đi thăm B c T ng K Ni m Chi n Binh Việt Nam t i th đô Hoa Th nh Đ n. T i đó Rich bi t mình ph i làm gì v i t m anh nh cũ k này. Rich nghĩ r ng cách t t nh t là b t m anh t i B c T ng.

Ng i trong khách s n, Rich quy t đ nh ph i làm cho đúng. Ông ng i trên gi ng v i m t t p gi y trong tay. Ông suy nghĩ tìm cách nói chuy n v i ng i lính trong tổm anh. Trong vài phút, Rich vi t xong m t lá th ng n, g m có m t vài đi u ông v n t ng mu n nói. Ông vi t:

"Thưa ông, trong suốt 22 năm nay, tôi gặp anh ông trong ví. Hôm nay tôi mới có 18 tuổi, khi chúng ta trông thấy nhau trên con đường mòn gần Chu Lai, Việt Nam. Xin tha thứ cho tôi đã gặp ông. Đã nhiều lần trong những năm qua, tôi nhìn anh ông và nghĩ về con gái tôi đoán là con ông. Tôi luôn tìm tôi bằng cách vẽ những đầu tôi lại. Xin ông tha thứ cho tôi."

Mãi khi Rich đến với những hàng chữ trên đây, và ngay cả bây giờ, ông tôi cảm thấy mất cái gì. Ngày hôm sau, Rich đến tổm anh và lá thư ngắn gọn y tôi chân Bác Táng, bên dưới tên của 58,000 binh sĩ Mỹ trở về Việt Nam. Rich nói, "Hành động y gặp những sự đáng nghiêm chào lần cuối cùng. Những lính y chết vì chiến đấu cho niềm tin của ông ta. Và đây là mất cách vinh danh và tôn kính ông ta."

Vào lúc này hai người không còn là kẻ thù nữa. Rich nói, "Ông ta không còn là kẻ thù nữa, mà là một người bạn. Gặp những chào vĩnh biệt một người bạn. Vào lúc đó, gặp những tôi vẽ ra những mất một trận đánh, bùng ba lô xuống để nghỉ ngơi. Cái gánh nặng tôi mang nay không còn nữa." Phôi, tất cả đã mất rồi, và Rich bây giờ cảm thấy như nhóm, tự do và thoải mái.

Làm thế nào Rich biết được sự cảm nhận thực sự của tổm anh như bé y, của cô gái như có đuôi tóc, mà bây giờ không còn như nữa?

Tổm anh của Rich đã mất rồi. Mọi cảm giác tôi lại cũng mất luôn. Cái gánh nặng đã được vượt bỏ tại Bác Táng hùng vĩ y. Và trở lại Illinois, Rich và Carole bắt đầu cuộc đời mới, sau khi nghe lời khuyên của vợ tôi về tổm anh để tránh cái tâm trạng ngã lòng mãi khi trông thấy tổm anh. Rich vượt bỏ tổm anh năm 1989.

Học Rich tôi đã có thể vượt bỏ được. Hàng ngày, hàng trăm người bạn tôi nhớ về kẻ vượt tôi tại Bác Táng này. Và mọi vượt kẻ niềm, dù tôi muốn hay thiêng liêng, đều được nhân viên của công viên thu thập lại - kẻ cảm nhận như và lá thư xin tôi của Rich. Tổm anh y tình cảm nằm trên cùng của một cái hộp, và nằm ngửa lên. Và cũng tình cảm Duery Felton, một cựu chiến binh Mỹ khác, trông thấy. Duery hiểu ngay đây là mất cái gì khác thường.

Duery là quản lý phòng sưu tập tại đài Ká Niềm Chiến Binh Việt Nam. Ông tôi hỏi tổm anh này là gì, và cảm lên xem. Ông đã từng trông thấy để thấy tại Bác Táng, những của bao giờ thấy như một binh sĩ để quân. Ông vui sướng trông thấy bộ quần phục màu xanh lá cây y.

Trong hơn 30 năm Duery chia sẻ bao giờ trông thấy bộ quần áo màu xanh lá. Một câu hỏi hiện lên trong tâm trí ông "Ngòi con gái này là ai? Có phải là con gái hay cháu gái của ngài lính Việt Cộng này?"

Rồi Duery đã lá thư xin lỗi của Rich. Ông nhớ lại khi còn chiến đấu tại Việt Nam, ông đã từng giúp khiêng xác đồng đội, nhưng bao giờ xác và những ponchos. Ông đã lá thư về việc giữ gìn ngài lính. Thư là khó khăn khi phải làm quy tắc đúng hay, một quy tắc đúng chỉ làm trong vài giây đồng hồ, nhưng ngài ta sẽ phải ăn hơn suốt đời. Duery cảm thấy có một cái gì an ủi, khi được biết có ngài cũng trải qua kinh nghiệm này, và viết lại lên giấy.

Duery dùng lá thư xin lỗi và tổm anh của Rich trong các cuộc tranh luận về Bác Tôn, để cho thấy họ mới và chiến tranh, và chiến đấu trong chiến tranh có hậu quả gì cho con ngài. Tổm anh ám ảnh Rich bao nhiêu năm, bây giờ lại mê hoặc một cựu chiến binh Việt Nam khác.

Cái gì trong tổm anh này khiến anh nhớ đến nỗi bây giờ đến lượt Duery phải ôm giữ nó và không bỏ đi được? Có thể tổm anh đã vang vọng lên trong tâm hồn của Duery, và gây một hậu quả sâu xa cho ông.

Dĩ nhiên tại Rochester Illinois, Rich không biết gì về Duery. Rich tiếp tục cuộc đời của ông. Ông chăm sóc hai con gái trưởng thành và sinh con cháu. Bây giờ ông cũng chỉ có hai cô cháu ngoại của ông. Ông tìm cách đưa ngài con gái trong tổm anh ra khỏi tâm trí ông.

Nhưng ngài con gái này bây giờ lại ám ảnh Duery Felton. Khi một nhà xuất bản yêu cầu Duery giúp in ra một cuốn báo về Bác Tôn, ông biết rằng ông phải đưa tổm anh của cô gái và lá thư xin lỗi vào cuốn báo này. Duery nói, "Tổm anh này ám ảnh tôi nhiều năm, và tôi không biết cô ta là ai."

Cuốn sách có tựa là "Con Dâng Hiên Tại Bác Tôn" và in tổm anh và lá thư xin lỗi của Rich. Đây là một cuốn sách để ghi nhớ, trình bày những hình ảnh, những ám ảnh, những kỷ niệm và lòng kính trọng của những ngài có liên hệ với Bác Tôn. Một hôm cuốn sách này xuất hiện trên bàn giấy của dân biểu tiểu bang Ron Stephens. Stephens lật trang cuốn sách, và thấy một trang được biết có một tổm anh mà ông chưa từng trông thấy, và bỗng nhiên ông bối xúc động mạnh. Ông chợt nhận ra thực ông biết ngài lính này, ông biết tổm anh này.

Làm thế nào ông Stephens biết được tội phạm này? Ông ta chưa bao giờ nhìn thấy tội phạm này, nhưng ông đã nghe người bạn thân là Rich kể nhiều lần. Stephens nói, "Tôi thích sự tuất xuất của anh ấy, và người phía sau Bộ Công an của tội phạm này và biết nó là tội phạm của Rich. Tôi biết câu chuyện Rich biết tội phạm tôi chân Bộ Công an. Chúng tôi nói về chuyện này nhiều lần rồi."

Năm 1996, bảy năm sau khi Rich nghĩ có thể chào vĩnh biệt tội phạm này lần cuối cùng, thì ông Stephens vội vã lái xe lái ngay văn phòng của Rich. Rich đang họp với một người nào đó, nhưng Stephens xen vào và nói, "Tôi cần nói chuyện với anh," và đặt cuốn sách lên bàn của Rich, và yêu cầu Rich mở trang 53.

Rich mở trang 53 của cuốn sách, và trình bày một ông là tội phạm và lá thư xin lỗi gửi người lính Việt Công ông bố lái bên Bộ Công an. Rich lập tức xúc động và bắt khóc. Với tội phạm người con gái này, và đôi mắt buồn bã chăm chú nhìn ông, không chịu quay đi chỗ khác. Rich có cảm thấy như người con gái muốn buồn cười ông. Lúc này Rich nhớ trong một căn gác nhỏ, và muốn hỏi cô gái muốn gì ông.

Nếu ám ảnh cũ bây giờ trở lại với Rich, một mình họ bao giờ. Rich biết ông phải làm gì với tội phạm. Đó là Rich liên lạc với Durey, người cũng đang biết tội phạm ám ảnh. Durey bay từ Hoa Kỳ đến Illinois, và tay trao trả Rich tội phạm. Đó là một truyện kỳ lạ. Hai người đàn ông không quen biết nhau, chưa từng gặp nhau, nay ôm nhau khóc vì một cô gái nhỏ mà cả hai đều không biết.

Rich cảm thấy tội phạm, và tâm hồn ông là một vật thể sống tái phát. Ông biết ông phải tìm cách hàn gắn với vật thể sống này. Một buổi tối ông cho với biết đây có thể là một sự hủy diệt bí ẩn của anh. Nhưng dù là gì, ông cảm thấy ông phải trở lại với tội phạm này, có nghĩa là ông sẽ đi tìm người con gái trong tội phạm và gia đình người lính Việt Công đã bỏ ông đi.

Nếu như ông biết người con gái ở đâu thì công việc sẽ dễ dàng quá, chỉ việc biết tội phạm vào phòng bị và gửi tội phạm này ra khỏi cuộc đời của ông. Nhưng ông không làm thế được. Ông không biết tên và địa chỉ người con gái. Ông không có một ý niệm bây giờ người con gái trông như thế nào.

Carole cố gắng khuyên ông đây là một việc không nên làm và không thể thực hiện được. Ông không thể đi Việt Nam tìm người con gái được, vì ông không biết tiếng Việt, không quen mặt ai tại Việt Nam. Ngay tìm một người tại Hoa Kỳ cũng đã khó khăn lắm rồi, huống chi tìm một người hoàn toàn xa lạ cách đây hơn 30 năm, gần 30 tuổi trong một quốc gia hoàn toàn

khác là, nh&t là qu&c gia &y t&ng có thái đ& thù ngh&ch v&i Hoa K&.

Đây là nh&ng lý do đúng và h&p lý đ& lo&i b& ý đ&nh c&a Rich. Bà v& nh&n m&nh, "N&u ch&ng tôi quy&t đ&nh th&c hi&n ý đ&nh thì ông &y c& vi&c t& đi mà làm. Tôi không c&n tr& ch&ng tôi. Nh&ng tôi nói v&i ch&ng tôi vi&c này không th& làm đ&c, hãy b& cu&c và quên đi, không đáng làm đâu. Tôi th&c s& đã chán ng&y chuy&n này r&i."

Carole công nh&n bà đã chán nghe chuy&n v& t&m &nh này r&i. Đây ch& là m&t s& ám &nh. Carole cũng b& đau đ&n nh& Rich v&y, m&c dù lý do khác nhau. Cái mà Carole ao u&c là Rich c& th& quên đ&c n&i ám &nh và tìm đ&c s& b&ng an c&a tâm h&n.

T&m &nh c&a hai b& con ng&&i lính Việt C&ng đã âm th&m làm nhi&m v& trong nhi&u năm. Nh&ng bây gi& nó gây h&ng kh&i cho m&t vi&c làm đ&c coi là không th& th&c hi&n đ&c. Rich ch& mu&n đ&c cô gái &y buồn tha, và Rich s& c& g&ng tìm cô ta, n&u đó là đi&u cô gái &y mu&n.

Rich không bi&t tên và đ&a ch& cô gái, và bây gi& hình dáng cô ta trông th& nào, bao nhiêu tu&i, và nh&t là cô ta còn s&ng không? Nh&ng Rich bi&t ông ph&i tìm ra ng&&i con gái. Rich nghĩ n&u ông công khai cho m&i ng&&i bi&t ông đang tìm cô gái thì có &i h&n. Vì th& Rich tr& &i m&t cu&c ph&ng v&n cho t& báo St. Louis Post Dispatch, và câu chuy&n đ&c đ&ng lên trang nh&t c&a t& Post Dispatch.

Rich c& ti&n hành đ& đ&nh. Ông g&p bài báo &y, nh&t vào m&t phong bì cùng v&i m&t lá th& g&i cho Đ&i s& Hà N&i t&i Hoa Thịnh Đ&n. Rich gi&i thích v&i ông Đ&i s& r&ng ông mu&n m&t s& giúp đ& đ& tìm ra ng&&i con gái, và gia đình ng&&i lính trong t&m &nh. Ông đ&i s& h&a chuy&n tài li&u v& Hà N&i và cho bi&t ph&i có phép & m&i có k&t qu&.

Gi&ng nh& tìm ki&m m&t cây kim trong đ&ng r&m. Đây là m&t qu&c gia có 80 tri&u dân. Chính Rich cũng không tin t&&ng &m. Rich th&c tình không hy v&ng s& có k&t qu&. T& đáy lòng ông đã không tin t&&ng, nh&ng ông bi&t đây là m&t vi&c ph&i làm. Ít nh&t ông ph&i th& cho bi&t.

Và th& là m&t b&n sao c&a t&m &nh đ&c g&i t&i Hà N&i, t&i đ&y ch& bút m&t t& báo nh&n th&y

đây là m t truy n h p đ n. Ông ta cho đăng t m nh v i l i kêu g i “Có ai bi t nh ng ng i này không?”

N u bài báo Hà N i không đ t m c tiêu ngay thì nó cũng âm th m t o ra k t qu . Báo chí có hai công đ ng: công đ ng th nh t là thông tin, và công đ ng th hai là tr thành báo cũ đ g i hàng. Chính công đ ng th hai này đã đ a t i k t qu .

M t ng i Hà N i g i m t món quà v quê bi u m . Ông ta dùng cái t báo đăng t m nh c a Rich đ g i món quà, và g i v cho bà m m t ni m quê xa. Tuy th câu chuy n cũng có th ch m đ t đ y - n u không vì m t tình c , bài báo đó đã v đúng ch .

M nh gi y báo g i đ y v t i m t làng quê xa Hà N i, t i đó bà m m g i đ c a con, và trên t gi y báo nhàu nát, hình nh ng i lính Vi t C ng đ p vào m t bà già. Bà ta bi t ng i trong t m nh. Th là bà ta c m t báo đi t i m t thôn xóm nh bé, và b o cho ch em m t nhà kia bi t t m nh là b c a h .

Th t là m t đ i u không t ng, gi ng nh t m nh nh t đ nh không ch p nh n b t ch i. Trái v i m i khó khăn t ng nh không qua đ c, t m nh nh m t mũi tên trúng đích.

T M qu c cách xa ba ngàn đ m, Rich s n sàng ch đ i lâu dài h n n a. Nh ng ch vài tu n sau, m t lá th c a Đ i s Hà N i t i h p th c a ông. Lá th đó vi t:

“Có m t ng i tên là Nguy n Văn Hu vi t th cho bi t ông ta tin r ng t m nh c a ông chính là nh c a thân ph ông ta, và ng i con gái nh y là ch ông ta.”

Ba m i năm sau khi trông th y t m nh l n đ u, cu i cùng Rich bi t ng i con gái y còn s ng. Trong su t cu c đ i, ng i con gái y cùng m t ch . Nh v y Rich đã tìm th y ng i con gái y, tên là Lan, và đã có con cái.

Th c là không ng đ i v i Rich. Tho t đ u ông không th tin k t qu mau l nh v y. Rich r t

xúc động và tôi hỏi không biết những người con này có thù ghét ông vì đã giết cha họ không. Ông bắt đầu lo lắng hai người con có thể hiểu lầm và vì ông tham chiến tại Việt Nam. Rich rút còi mìn và thành thóc. Vì trong thời cưa người con có nói tôi tôi tôi và lòng họ tức cưa ông. Ông thấy cần phải bày tỏ cho họ biết có sự khác biệt giữa tôi tôi và họ tức c. Rich mang trong lòng một mối cảm thấy nào đó vì cái hành động giết cha cưa họ, nhưng ông không hề có một hiểu tức nào và tôi cách cưa một quân nhân, cũng không họ tức đã tham chiến tại Việt Nam. Và ông nghĩ rằng điều quan trọng là họ phải hiểu như thế.

Rich mong đợi gì ở hai người con này? Dù sao ông cũng đã giết cha họ. Ông không mong đợi gì, không biết họ thù ghét và tức giận ông hay không. Người con gái một bố mẹ mẹ thay thế nào? Nàng có coi ông như một con quái vật trong những năm mẹ không? Con gái cưa ông sẽ nghĩ thế nào về một người đã giết ông?

Rich không có nhu cầu tôi gì suy nghĩ về phần ông cưa hai người con này vì một lá thư từ hai đứa con ông. Lần này chính cô gái trong tổm anh viết cho ông. Ông vui vẻ đi tìm người thông dịch. Lá thư viết:

“Kính gửi ông Richard, thưa anh mà ông đã chăm sóc qua tổm anh trong hơn 30 năm bây giờ đã trở nên thành rồi. Dưa anh mẹ đã trải qua nhu cầu đau khổ trong tuổi thơ mẹ vì đã mất bố và như thế nên bố. Tôi hy vọng ông sẽ đem lại niềm vui và hạnh phúc cho gia đình tôi.”

Niềm vui và hạnh phúc? Rich vô cùng kinh ngạc. Nhưng mẹ cô gái đã tha thứ cho Rich? Những tin vui về anh đến thì tôi tôi tôi tôi tôi vào tuy nhiên. Sau một cuộc đi tra hỏi bố, chính phụ Hà Nội kết luận thân phụ cưa Nguyễn Thị Lan không thể là người trong tổm anh, bởi vì họ sẽ quân đội chúng mình thân phụ cô ta không thể trên tôi tôi Rich như đã bố nên chết ông ta.

Rồi ba gia đình khác cho Rich biết tổm anh mẹ là cưa họ. Người trong anh là bố họ, chứ không phải là bố cưa Nguyễn Thị Lan.

Làm sao Rich có thể biết chắc tin nào đúng. Người Việt Nam không gì để họ sẽ thật chính xác. Có khoảng 3 triệu người Việt chết trong cuộc chiến mà tôi nay vẫn còn 300,000 lính Việt Cộng để coi là một tích.

Nh ng r i có m t lá th n a xác đ nh ni m tin c a Rich đã đ t t i k t c c. Đó là th c a m t đ ng đ i c a ng i lính trong nh, m t ng i quen bi t thân ph c a Nguy n Th Lan k t khi hai ng i còn nh , và đã chi n đ u bên nhau. Ng i y đoan ch c ng i trong tổ m nh là cha c a Nguy n Th Lan.

Bây gi Rich r t tin vào k t qu cu i cùng. Khi s vi c đã sáng t , Rich trao đ i nhi u th t v i gia đình, và đi đ n quy t đ nh trao tr i i tổ m nh cho gia đình ng i ch t. Tho t đ u Rich đ nh g i tr i b ng th , nh ng r i cu i cùng Rich hi u. Chính ông ph i bay sang Vi t Nam, mang theo tổ m nh y. Ông nghĩ đây là đi u ông c n làm và ph i làm.

Nh ng làm th nào Rich có th đ ng đ u v i Vi t Nam, v i cô gái và gia đình cô ta? Chính Rich có th nào nhìn t n m t k có cha đã b mình gi t trong chi n tranh không? Rich không bi t câu tr i. Ông nh n r ng có m t s nguy hi m, không bi t gia đình ng i t sĩ s ph n ng th nào.

Vi c g p gia đình ng i lính Vi t C ng không d dàng đ i v i Rich. Nh ng chính t i đây vào mùa xuân năm 2000, Rich s a so n đ ng đ u v i quá kh . Ông c m th y b cu n trôi theo s vi c, nh th ông b chi ph i b i câu chuy n mà chính ông kh i đ u. Đôi khi Rich th y khó hi u, nh ng v n nghĩ r ng đây là vi c chính đáng mà ông ph i làm.

Nhi u năm tr c ông đã th không bao gi tr i i Vi t Nam n a. Ông đã ch ng ki n quá nhi u c nh b n gi t, quá nhi u kinh hoàng. T t c nh ng đau kh y ph n chi u trong tổ m nh nh y.

Tổ m nh y có l ch p t i m t ti m nh đ a ph ng nào đó, t i đó ng i lính cùng ch p v i ng i con gái đ làm k ni m cho cha nh con và con nh cha, khi ông ta ra đi chi n đ u. Gi ng nh m t v t có đ i s ng, tổ m nh y đi t m t binh sĩ t tr n trên m t con đ ng mòn, t i m t ng i lính M , đài k ni m chi n tranh, m t cu n sách, m t chi c ví, và t i m t gói trên đ ng h i h ng.

Rich và Carole lên máy bay. Không còn đ ng rút lui n a. Đ i v i Rich, cu c hành trình này s đánh đ u s kh i đ u c a m t ch m đ t. S ch m đ t m t n i ám nh trên 30 năm c a m t tổ m nh ng i lính Vi t C ng và con gái.

Không có gì ám ảnh hơn là khuôn mặt cô gái, mà Rich biết bây giờ không còn gì nữa. Nhưng chính Rich cũng đã thay đổi và ngay cả Việt Nam nữa. Đối với Rich, Việt Nam vẫn xa lạ với anh. Trên thế giới, nó là cái gì làm căng thẳng trí óc. Ngày hôm trước khi gặp nhau, Rich rất căng thẳng. Ông nói, “Tôi thà phải ra ngoài còn hơn phải gặp cô gái này.”

Đó là một ngày đẹp trời ở Hà Nội. Trời có vẻ sắp mưa trong lúc Rich bước lên mặt xích xe van để làm một chuyến đi hai giờ về làng cũ của Lan. Chích xe chạy qua một vùng rất xa lạ, qua những chỗ đông đúc những khuôn mặt ngạc nhiên trông thấy một đám du khách và những Móc bước này.

Càng gần tới làng, trên xe van Rich càng bận rộn hơn. Rồi bỗng nhiên, Rich và Carole tới nơi. Đây chính là nơi những lính đi mìn nghiêm trang ở đây sống và có con cái. Đây là nơi những lính ở đây không bao giờ trở lại.

Rich hoang mang, Và sau đó bước qua một bức tường đá, Rich trông thấy những đàn bà. Rich tin chắc đã trông thấy những đàn bà này rồi. Rich phải mất vài phút để lấy lại bình tĩnh, rồi tiến lên phía những đàn bà. Và bây giờ hai người đi đến nhau. Hai người chờ đợi nhau bao giờ. Trong vài giây, hai người không biết nó gì. Họ là hai người thân mật nhưng xa lạ. Ông lặp lại câu nói tiếng Việt mà ông đã học thuộc lòng:

“Hôm nay tôi trở lại tổm anh của cô và cha cô mà tôi đã gặp 33 năm. Xin tha thứ cho tôi.”

Cuối cùng tất cả tuôn ra - những mặt sự giải thoát đau đớn kinh hoàng. Đúng ngay lúc này những con gái cuối cùng đã có thể chịu được sự đau khổ, khóc gọi những cha mà cô không thể có biết rõ.

Cô ôm lấy Rich và khóc. Cô ôm chặt lấy Rich như thể Rich chính là cha cô, cuối cùng đã trở về từ cuộc chiến. Những em cô cho biết cả hai chị em đã đoán tin rằng linh hồn những cha sống qua Rich. Đối với họ, ngày hôm nay linh hồn cha của họ đã trở về với họ.

Cả làng tuôn ra xem tổm anh trở lại. Thắc ra đó là một đại gia đình, tất cả làng thấy những người tử sĩ. Họ biết điều này có ý nghĩa như thế nào đối với Lan, và tổm anh đã gây xúc động cho mọi

ng i.

Ng i ta có th tr i th nào m t cái gì m nh m nh t m nh y? M t l n Rich đã nghĩ t i m t nghi th c trang tr ng, nh ng cu i cùng ch là m t câu nói đ n gi n c a Rich, “Nói cho cô y bi t đây là t m nh tôi l y t ví c a cha cô y cái ngày tôi b n ch t ông ta, và hôm nay tôi mang tr i.”

Ng i con gái nh y nay đã 40 tu i, và đây là l n đ u cô ta c m đ c hình mình và hình cha trong tay. Cô ta vui m t vào hình nh ng i b . Đây là lúc cô ta có th nhìn b g n nh t k t khi cô lên 6 tu i và ng i b ra đi. Nh th t t c gánh n ng đã hoán chuy n trong khi t m nh nh này truy n tay. Bây gi chính Rich là ng i an i Lan.

Đây là t m nh duy nh t và đ u tiên c a ng i lính Nguy n Tr ng Ngo n mà con cái có đ c. Lan và ng i em tên Hu đ t t m nh lên bàn th cha m . Rich cũng tham d nghi l c u nguy n tr c bàn th .

Rich nói, “Thân ph c a h là m t ngu i can đ m, và ông ch t là m t chi n sĩ can tr ng. Ông ta không b đau đ n. Tôi r t ti c.”

Lan và Rich ôm nhau khóc. Hi n nhiên bây gi Lan đã tha th cho Rich. Và trong nh ng gi sau đó, Rich tr nên g n nh m t ng i trong gia đình. Rich có đ p g p l i b n đ ng đ i c a ng i lính đã ch t, và nh ng k thù cũ trao đ i nh ng k ni m chi n tranh, nh th h là đ ng đ i cùng chi n đ u bên nhau, trong cái góc nh bé này c a th gi i, n i có nh ng m bia ghi tên nh ng chi n binh B c Vi t không tr v .

Nh ng có l còn có m t cái gì đáng k h n n a. M t cái gì trong Rich, bây gi đã thay đ i 33 năm sau khi Rich bóp cò súng trong khu r ng già nóng n c y, trong cái ngày khó hi u y. Bây gi Rich đã t tha th cho mình.

Rich b c đi, t nh vi c này “quá khó.” R t khó cho Rich tr i đ c đây, và cũng quá khó cho Rich t giã n i đây. Rich và Lan ôm nhau t bi t. Tr l i xe van, Rich b t lên khóc.

Ba m i ba năm tr c đây, Rich t i qu c gia này đ tham chi n. Hôm nay ông tr l i đ tìm hoà bình. Ông b l i t m nh và c m t h n ma n a. Cái ám nh c a cô gái cu i cùng đã m t đi, thay th b ng hình nh m t ng i đàn bà v n còn s ng sau cái ch t c a thân ph , và cũng đã tha th cái ng i đã gi t cha mình.

T m nh đem Rich và Lan l i g n nhau và có th giúp h liên k t v i nhau n a. Rich cho bi t ông s liên l c v i Lan và gia đình. Ông cũng hy v ng câu chuy n ông đã đ ng đ u v i quá kh có th giúp nh ng c u chi n binh khác đ ng đ u đ c v i hoàn c nh c a h . Nhi u c u chi n binh đã tr l i Vi t Nam 25 năm sau khi cu c chi n ch m đ t.

Đ i v i Rich tr l i Vi t Nam v i t m nh y gi ng nh tr l i đ tr n đánh cu i cùng. Và bây gi chuy n tr l i Vi t Nam đem l i cho Rich nhi u an i. Ông bây gi đã trút đ c gánh n ng.

G n m t năm sau Rich v n còn mang trong lòng cái giây phút cu i cùng y, gi ng nh m t lá bùa may m n, cái giây phút thay đ i c a đ i ông. Ông nói, “Khi tôi c m tay và ôm cô ta, tôi c m th y nh b ba lô xu ng và ngh ng i, m i th đ u xong c r i.”

Rich v n ch a hi u đ c - làm th nào ông đã gi t m t ng i, mà l i chi m đ c c m tình gia đình c a ng i ông đã gi t? Làm th nào nh ng đau kh trong nh ng năm y, b ng nhiên bi n m t m t cách gi n đ nh th .

Tr c khi tr l i Vi t Nam, Rich không th che gi u nh ng m i lo l ng ông c m th y v i Vi t Nam - nh ng n i đau bu n v t m nh t i l i - nh ng c m xúc nh th th t là rõ ràng t i Vi t Nam. Bây gi nh ng c m giác y đầu? Rich nghĩ r ng ngay khi ông trông th y ng i con gái y, các c m giác y bi n m t. Chính cô gái là ng i gi i t a nh ng c m giác t i l i c a ông.

Hai bên v n trao đ i th tín, Rich và ch em Lan và Hu . Hu , ng i con trai vi t cho Rich, “Trong th i gian ông vi ng thăm gia đình tôi, m i ng i trong làng nh n th y ông là ng i r t t t và t t . Khi ông r i Vi t Nam, tôi c m th y nh cha tôi đã tr v .”

Trong m t th i gian lâu dài, m t góc tim c a Rich bu n bã l nh l o. Bây gi trái tim y hân hoan m áp tr l i. Ông nói, “Bây gi ch là ni m vui, không còn đau bu n n a.”

Hành động đ&y thi&n tâm c&a Rich không nh&ng giúp Rich thoát kh&i n&i ám &nh khôn nguôi trong su&t 33 năm, mà còn đem l&i an &i l&n lao cho hai ng&&i con c&a ng&&i lính Việt C&ng đã b& Rich b&n ch&t, vào m&t ngày mùa h& trong khu r&ng già &y. Nh&ng tâm h&n m&t th&i phong ba bão táp, nay đã có th& yên ngh&.

(Việt theo tài liệu c&a Truy&n Hình M)